

— Тука тѣ не сжъ страшны за насъ, рече Святославъ, Кіевъ не е далечъ отъ тука.

Той прати нѣкои и другы юнаци да минѣтъ скръшомъ покрай Печенѣгы-тѣ и да обадѣтъ Ярополку да прибѣрза съ сичкѣ-тѣ Кіевскѣ стражѣ на Бѣль-брѣгъ.

Минувать ся дни, помощь нѣма; а храна-та ся доврѣша.

— Земѣте откупъ колко-то щете, земѣте сичко-то ми иманіе и ся махнѣте, рече Святославъ на Печенѣгы-тѣ.

— Ты си наше-то иманіе, отговори Куря, сдай ся, кога земемъ тебе ще си идемъ.

Святославъ съ припрѣно срѣдце чяка помощь и проклина сѣна си Ярополка.

Минѣ ся мѣсяць, храна-та ся добрѣши, воиска-та иде конско мясо, але не ся плаче никой. Святославъ трѣпи исто-то, само гости-тѣ си гошава той съ хлѣбъ и съ мсткѣ.

Бомнѣ ся приструва че не тѣжи, а Райна млѣчи и клати главѣ.

Ето дойде пратеникъ отъ ординѣ-тѣ, колато бѣше обиколила кулѣ-тѣ.

— Да сторимъ миръ, бѣлы царю, каза той.